

Fener Adası Maceraları

OKYANUS SAVAŞI

Zümrüt Tanrıöven

Zümrüt Tanrıöven

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır.

Her zaman yeni ve cesur savaşçuları sevmişimdir. Her okurum gibi, onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna ve onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşı'nı nazgûllere ve orklara karşı vermişti, Almanlara karşı değil.

Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaştım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Bu yüzden büyümekle, hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir. Atatürk ya da Tesla olmak için de.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

İthaf

*En değerli varlığım kardeşim
ve inci tanem anneme...*

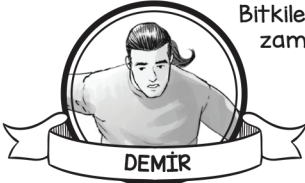
Fener Adası Maceraları

KARAKTERLER

LUNA

Demir'in en yakın arkadaşı. Bitkilerle arası çok iyi, aynı zamanda iyi bir denizci.

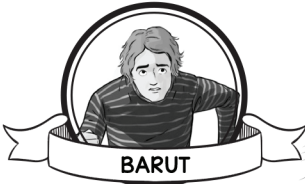
DEMİR

Lider ruhlu, her zaman bir çıkış kapısı bulabilen, tam bir savaşçı. Gülümsemesi ile ünlü.

BULUT

Demir'in kardeşi. Kendiyle korkak olması konusunda gelişmekte. Cesarettten yoksun ama iyi bir gözlemci.

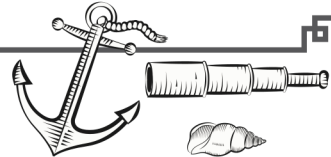
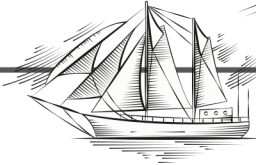
BARUT

Gözü kara. Arkadaşları için her şeyi yapabilecek, gerçek bir kahraman ruhu var onda.

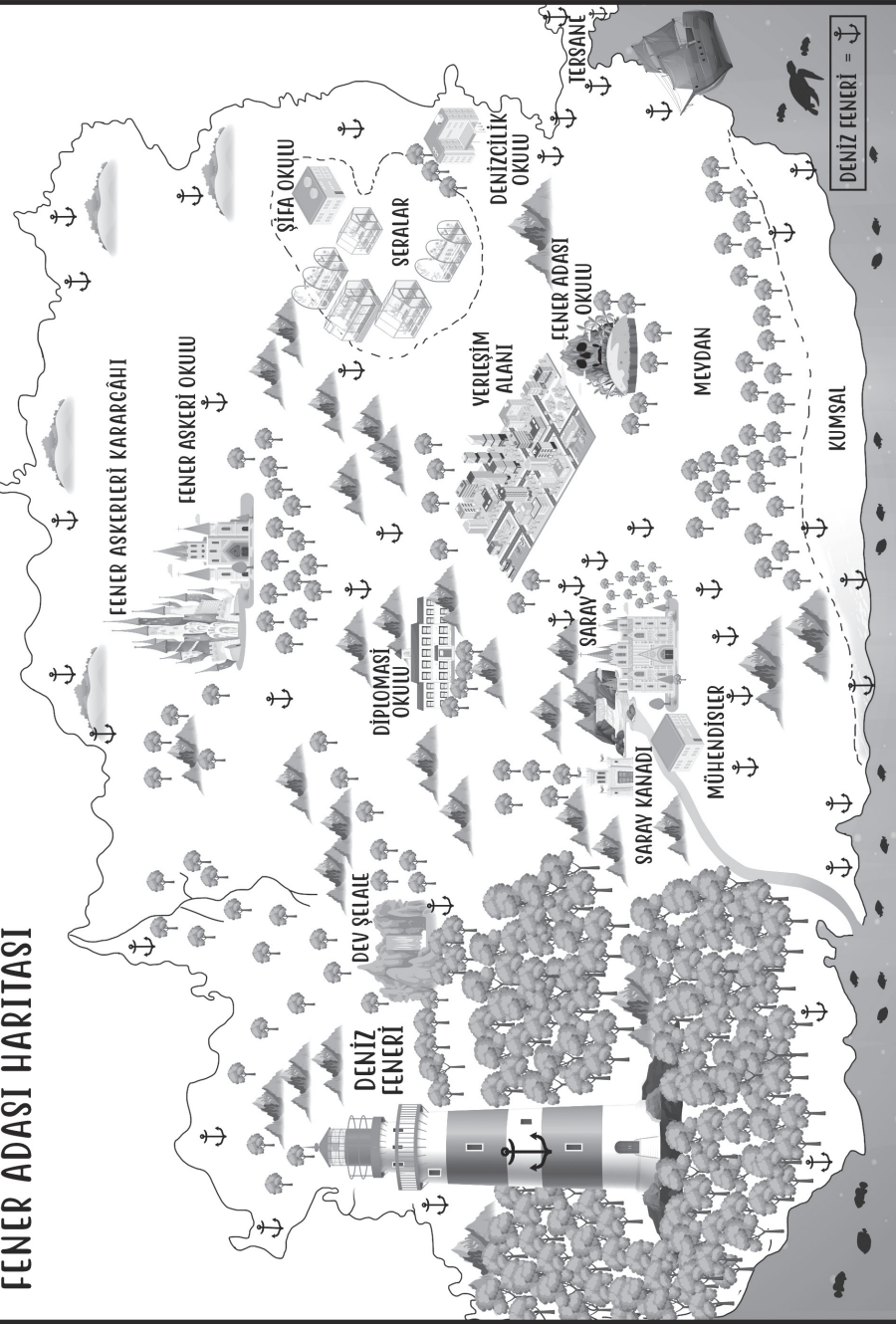

HAZAL

Keskin zekâlı ve oldukça sakin biri. Ayrıca ok atma konusunda çok yetenekli.

FENER ADASI HARİTASI

Öykücü

– Söylesene her şey ilk ne zaman başladı ki? Yani kafam gerçekten çok karıştı. Bu kadar şey olmuşsa bile, fener askerlerinden kurtulmak neredeyse imkânsız geliyor kulağa.

Tristin duvara yaslanmış, kolları bağlı, etrafını sarmış çocukların sorularını cevaplamaya çalışıyordu. Kocaman mavi gözleri sıkıntıdan biraz solmuştu. Yapmaları gereken işler vardı, Bay Barbaros'un bekledikleri ve belki planlarına dâhil etmedikleri daha birçok şey. Kardeşi Fern, hocasıyla beraberdi. Makine işleri olduğunda Fern'in yakınlarında olması her zaman avantajlıydı. Ama şu anda her sene gerçekleşen küçük yaş okulunun, mesleklere ait okulları gezdikleri etkinliklerde de birilerinin bulunması gerekiyordu. Grup grup öğrenci, Denizcilik Okulu'nun son sınıflarıyla konuşuyordu.

Yaz neredeyse gelmek bilmiyordu. Hâlâ yağmurlar, karanlık havalar ve sert rüzgârlarla mücadele ediyorlardı ancak bugün, bu çocukların şansına sisin örttüğü şekilde de olsa güneşli, güzel bir hava vardı.

– Biliyorum çok karışık ama bunlar gerçek. İyi dinleyin bunu bir daha bu kadar ayrıntılı dinleyemeyebilirsiniz.

Çocuklar hızlıca yere oturup bağdaş kurdular. Artık uzun soluklu bir maceranın dinlenileceğini anladıkları

FENER ADASI MACERALARI

için, ayakta dikilmek istemiyorlardı. Hepsinin gözleri kocaman açılmıştı. Tristin da kendini duvardan itip çocukların karşısına, sırtını duvara yaslar hâlde oturup bağdaş kurdu. Elinde sürekli çevirdiği bir madeni para vardı. İlgi çekebilecek bir şeydi. Burada kullanılan bir şey olmamıştı hiçbir zaman. Eskinin tozlu kutularından birinin içinden çıkartarak evlatlığı olduğu annesi tarafından hediye edilmişti.

– İki ay önce, adanın kumsalına beklenmedik bir şey vurdu. Bunu duymuş muydunuz? Yani adanın kumsalına, kaplumbağalar ya da yosun kuruları dışında ne vurur ki?

Bu arada çocukların gözleri kocaman açılmış, dudaklarından hayrete düşüklerini anlatan bir nida çıkmıştı.

– Benim hayatımda gördüğüm en cesur çocuklardan biri olabilir. Dedikoduya göre onu bulan fener askerleri, denize dökülen barut fıçısıyla beraber sahile vurduğu için ismini Barut koymuş. Kesin bildiğimiz tek şey, onun adadaki düzeni değiştirmiş olması. Barut, buraya geldiğinde arkadaşı Bulut ile beraber, hiç tahmin edemeyecekleri bir maceraya girdiler. Haritaları keşfetmek, yasak odalara girmeye çalışmak gibi çok cesur işler yaparak başlamışlardı, Başkan'ın sarayına tutsak alınmış, dev deniz fenerinin içinden kaçmışlardı.

Tristin parmakları arasındaki demir parayı durduğunda bir çocuk soru sormuştu. Çocukların soru sorması iyiydi, ama öykü daha yeni başlıyordu. Yine de buradan gidip, ailelerine bunları anlattıklarında muhtemelen ailelerden biri onu bulmaya gelecekti. O zamana kadar gitmiş olmayı diliyordu.

– Dev deniz feneri mi? Ama oradan hiç çıkan olmadı ki.

– Evet, Őimdiye kadar olmamıştı. Onlar baŐardılar. Deniz fenerinde neler olduğunu da bilmiyorduk. Kaybolduklarını dŐŐnuyorduk. Ama durum ortada ki, kaybolmuyorlarmıŐ, oyle değil mi? Bu arada okuldan gizlice harita aldılar, buraya, bu okula geldiler, gemilerden birini tersaneden ıkmarmayı baŐardılar. BŐyŐyerek, kalabalıklaŐarak adada neden soru sorulmadığını anlamaya çalıŐtılar. PeŐlerinde sŐrekli dolanan fener askerlerine karşı o kadar iyi direndiler ki, gemi, tersaneden indiğinde ve sislerin içinde kaybolduğunda hiçbiri onları durduramadı.

– Ama orada oleecekler, neden bŐyle bir Şey yaptılar ki?

ocuk kaşlarını alnının en yukarisına kadar kaldırımiŐ, korkuyla sormuştu bu soruyu.

– OledŐklerini nereden biliyorsun ki? Bize anlatılanların hiçbirine inanmadılar diyorum sana ocuk. Biraz ufkunu geniŐletir misin lŐtfen?

Tristin gŐzlerini devirip, nefes bırakmıŐken yanına oturan Safir ile bedeni bir anda gerilmiŐti. Safir, gŐzleri ismi gibi gerçekten de deniz kadar mavi, simsiyah saçları, buz gibi beyaz teni ūzerinde delicesine parlayan bir kızıdı. Çok gŐzeldi. Ozenle çizilmiŐ bir burnu ve ūstŐ, altına gŐre hafifçe ince dudakları vardı. Sesi ipek kadar yumuŐaktı. Bunları aklından geçirirken Fern ile sŐrekli dalga geçtiği için kendine kızdı. Ona anlatmadığı hayranlıkları vardı ama bu konuda onu utandırmaktan da hiç çekinmiyordu. 'ikiyŐzlŐ' diye geçirdi aklından, kendi için.

– Sisin ardında sizi bekleyen deniz fenerleri var, eğer onları atlatmayı baŐarırsan, her Şey farklı olabilir.

– Bunları nereden biliyorsunuz ki? Yani siz hŐlŐ bu radasınız.

FENER ADASI MACERALARI

– Bu kısmı için küçüksünüz, ama şunu hatırlayın olur mu? Her zaman soru sorun. Bazen hiçbir şey bize anlattığı gibi olmayabiliyor.

Çocuklar birbirlerine şaşkın bir şekilde bakarken Tristin çarpık bir gülümsemeyle, Safir'e baktı. Onun mavi gözlerini kısışını seyretti.

– Beni mi kurtarmaya geldin?

– Hayır, çocukları daha çok. Sabırsızsın.

Tristin gülümsedi ve iyice arkasına yaslandı. Çocukların hâlâ birbirlerini dürtüp fikirlerini paylaşmalarını izliyordu.

– Çok garip sorular soruyorlar.

– Çocuklara soru sorun diyoruz! İlk fırsatta sabırsız olursan, bunu nasıl yapacaklar?

– Her zaman haklı çıkmaktan hiç yorulmuyorsun, derken bu kez gözlerini kısma sırası ondaydı.

– Asla.

Safir, gülümseyerek ayağa kalktı, Tristin'in saçlarını karıştırdıktan ve çocuklara gülümsedikten sonra da arkasını dönüp koridorda uzaklaştı. Şu hâliyle siyah pantolonu ve üzerine düşerek kalçalarını asimetrik bir şekilde kapatan buz mavisi bluzuyla prenesten farksızdı. Büyüleyici bir zarıflığı vardı. Ama en önemlisi zekiydi. Zekâsına o kadar hayrandı ki, onun fikirlerini dinledikçe kalbinin atışlarının hızlandığını hissediyordu her fırsatta. Sonra Safir'den kafasını uzaklaştırıp çocuklara döndü. Hikâyesinin ayrıntılarını merak edebileceklerini düşünüyordu hâlâ. Daha üç saat burada olacaklardı.

– Eee, sorusu olan?

Hortum

Demir, kamarasında yatağından karşısındaki kapıya doğru fırladığında, henüz derin bir uykuya dalmıştı. Çok hazırlıksız olduğu için de burnuna aldığı darbenin ona verdiği acı hiç de geçiştirilebilir olmadı. Yere damlayan birkaç damla kanı görünce iç çekti. Burun acısı sonradan beynine akın ettiğinde, şu an hissettiklerine teşekkür edeceğini öngörebiliyordu. Burnunun kanamasına karşılık yerden yavaşça doğrulmak için güç toplayarak, kamaranın duvarı olan kısma tutunarak ayağa kalktı. Gerçekten de beynine akın eden acı gözlerini yaşartmaya başlamıştı. Kısaca inleyerek, buna karşı direnmeye çalıştı.

– Ah! Çok acıyor.

Kendi kendine söylenirken kamaradan çıktı. Gemi sarsılıyor, arada bir yüksek dalgaların üzerinden atlıyor olduğunu açıkça ifade ediyordu. Demir, güverteye çıktığında sis olmayan açık havanın temiz ama buz gibi kokusunu içine çekti. Burnunun acısı dinmişti ama elini hâlâ orada tutuyordu.

Dışarısı güvertenin içini kova dolası sularla doldurmasına yağmurluydu. Bulutlar tüm gökyüzünü kaplamıştı. Buna rağmen ferahlık reddedilemezdi. Muhteşem bir koku vardı etrafta ama hırçın hava şartlarının oluşmaya başladığını da görmemek elde değildi. Demir, kendi gibi gözleri pür dikkat açılmış, güverteye çıkan Luna'yı görünce gülümsedi. Ancak hâlâ burnunu tuttuğu için gülümsemesinin görüldüğüne pek emin değildi. Luna

FENER ADASI MACERALARI

yanına yaklaştığında bağırarak konuşmak zorunda kalmıştı. Gök gürültüsü, yağmurun hırçınca denizi dövüşü ve dalgalar, binlerce insanın meydanda konuşmaya başlaması kadar yoğun bir gürültü çıkartıyordu.

– Burnunu mu çarptın?

– Evet, uyurken yakalandım diyelim. Çok acıdığını da eklemeliyim.

Luna gülümserken beline taktığı çantasındaki otlarından birkaç tanesinden birer tutam çıkardı sonra hepsini küçük bir mendil ile birlikte Demir'e uzattı.

– Bunları bastır, kısa zamanda geçer.

Demir, Luna'dan mendili aldıktan sonra, başını teşekkür edercesine hafifçe salladı. Sonra Luna'nın gökyüzünü inceleyişini seyretti.

– Hiç iyi bir yere gitmiyoruz Demir.

– Bence bunlar doğal şeyler.

– Öyle de olsa çok tecrübesiziz. Denizcilik Okulu okuduk ama efsaneler dışında bir şey bilmiyoruz. Burayla nasıl mücadele edeceğiz ki? Beni korkutmaya başladı. Üstelik...

– Biliyorum, Barut.

– Evet, yani düşünsene, elimizden hiçbir şey gelmedi. Öylece kalakaldım. Bir balinanın gerçek olduğunu bile bilmiyordum. Hayatımda çöpçü balığı dışında ne gördüm ki?

Gitgide paniğe kapıldığını belli eden titreyen ses tonu Luna'nın korkan hâlini belirgin kılıyordu. Hâlâ bile o kadar da etkileniyor gibi görünmüyordu ancak Demir, bu kadarını anlayacak kadar onunla zaman geçirmişti.

FENER ADASI MACERALARI

– Sakin ol. Evet, çok tecrübesiz ama artık buradayız ve elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız.

Güverteye çıkanları duymak imkânsızdı. Gürültü, geminin canını acıtan yağmur damlaları çok cesur çığlıklar atıyordu. Bu yüzden yanlarına gelen Kafka'yı da, ancak onlara konuşabilecek kadar yaklaştıklarında fark edebilmişlerdi.

– Bu yolun sonunda bir yer olduğuna eminim. Bu fırtınayı atlattırsak rahatlayacağız. Sadece geminin dümenini çok iyi kontrol etmek gerekiyor. Dalgalarla birlikte hareket edersek, sarsılmadan sabahı yakalarız. Ben daha kötülerine denk gelmiştim.

Luna ve Demir birbirlerine baktılar. Demir artık kanamaktan vazgeçen burnundan elini çekip kollarını bağladı. Birinin bu kadar kendine güvenmesi iyi hissettiriyordu. Bu... iyiydi.

– Dümen konusunda haklı olabilirsin. Sadece bir kola daha ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?

Kafka, hafifçe gülümseyerek, Demir'in dümene giden yoldaki liderliğine eşlik etti. Luna ise daha fazla burnu kanayan birinin olmaması için, herkesi uyandırmaya karar vermişti. Uyurken fırtınaya yakalanmak çok tehlikeliydi. Bazen adada bile bu yıpratıcı olurdu.

Fırtına şiddetleniyor muydu yoksa sakinleşiyor muydu, anlayamıyordu. Aklından geçen tek şey; gerçekten de çok tecrübesiz olduklarıydı. Yıpratıcı olan da buydu. Her zaman daha kötüsü gelebilirdi. Kamaralar koridoruna inerken Kafka ve Demir'in dümeni sahiplenişinin etkisini hissetmeye başlamıştı bile. Gemi dalgalar üzerinden atlıyordu ama çok yumuşak hareket ediyorlar-

dı. Bu yüzden koridorda yürümek de artık daha rahattı. Sabaha kadar bu şekilde gitmesi için her şeyi verirdi.

* * *

Luna, kamaraların arasında ilerlerken geminin biraz daha uyumlu ilerleyişine rağmen sağa sola çarpılmaktan kendini alıkoyamıyordu. Çelebi'nin kapısını aralamak üzereyken arka kamaradan gelen hıçkırık sesleriyle o taraftan başlamaya karar verdi. Burası Bulut'un odasıydı. Günlerdir odadan çıkmamak için direniyordu. Demir, sürekli onun yanında olmaya çalışıyordu ama kimseyle konuşmadığı için bu süreci yönetmek çok zordu. Üstelik şu anda hâlihazırda ortam hepsi için bu derece zorken.

Kapı hafifçe aralandı. Bulut kamarasını koridora açmıştı.

– Ayağının gölgesini görüyorum. Ayrıca midem bulanıyor.

– Çünkü çok fazla sallanıyoruz. Benim de midem pek iyi sayılmaz.

Bulut gözleri kıpkırmızı bir yandan da karnına sarılmış bir şekilde duruyordu. Yıpranmıştı. Sadece ağlamaktan değil, aynı zamanda denizin ona tecrübe ettirdikleri de çok acımasız etkiler bırakacaktı. Günlerce hasta kalabilir, kusabilir ya da başı dönebilirdi.

– Gelebilir miyim?

– Evet, tabii. Ama sonra dışarı mı çıkılmalı diye düşünmüyor değilim. Burası çok kötü mide bulandırıyor.

– Doğru. Ama dışarı da şu anda çok tehlikeli. Gün doğana kadar beklemek gerekebilir.

FENER ADASI MACERALARI

Bulut yatağa otururken Luna da sarsıntıyla kendini masanın dibinde buldu. Yaslanmanın daha mantıklı olduğuna karar verip kendi ağırlığını masaya bıraktı. Sıkıca kenarlarını tutuyordu.

- Söylesene daha ne kadar ağlayacaksın Bulut?
- Siz neden ağlamıyorsunuz?

– Çünkü elimize bir şey geçmiyor. Ayrıca kimsenin üzülmediğini sanıyorsun ama durum o değil. Hepimiz hayatta kalmaya çalışmaya odaklanmamız gerektiğini biliyoruz. Sen de öyle yapmalısın. Acı çekmek için yeterince zamanın olacak bence.

– Yaşarsak tabii.

– Evet, yaşarsak tabii. Bunun için de sen de mücadele etmelisin.

– Ama... o benim en iyi arkadaşımdı.

Luna iç çekip kendini masadan uzaklaştırıp Bulut'un yanına taşıdı.

– İnan bana onu ben de çok özleyorum. Hayatımda bu kadar cesur ve bu kadar pozitif bir insan daha tanıyacağımdan şüpheliyim.

– Evet, çünkü salak! O cesareti yüzünden kendini öldürdü.

– Cesaret bu yüzden cesaret Bulut. Her zaman risk vardır. Başkalarının 'salakça' bulduklarını yaptığın için cesur oluyorsun.

Bulut da az önce Luna'nın yaptığı gibi iç çekip başını, onun omzuna yasladı. Bu arada hâlâ sallandıkları için daha sağlam duruyorlardı bu şekilde. Ancak mide

bulantısı korkunç bir Őiddetle devam ediyordu. Luna da midesinin bulandığını söylemiŐti ancak onun bu Şekilde hissettiğini anlamak neredeyse imkansızdı.

– Mutfak kısmına geç Bulut, olur mu? Herkesi orada toplayacağız, bir arada olursak, baŐımıza fırtına da gelebileceklere karşı daha hızlı hareket edebiliriz.

Bulut bıkkınlıkla ve korkuyla başını salladı. Tüm bu olanlara inanamıyordu. Her Şey o kadar ters gidiyordu ki. O adadan ayrılmamıŐ olmayı sürekli diliyordu. Tüm bunlar olmamıŐ olsaydı. Hatta Barut’u da tanımamıŐ olsaydı. O gün sırada yanına gelip durmasaydı, aynı masaya oturmasalardı ya da onu eve davet etmemiŐ olsaydı bunların hiçbiri olmayabilirdi. Anne babasını özlüyordu ve ne durumda olduklarını öğrenmelerine imkan yoktu. Onlar ayrıldıktan sonra adada neler olmuŐtu? Geride kalanlar neler yaŐıyordu? Başkan ne kadar sinirlenmiŐti? Yeni yasaklar nelerdi? Okullara neler olmuŐtu? Dev deniz feneri ne durumdaydı?

Tüm bu olanlar lanetli bir gemide olduklarını gösteriyordu sanki.

* * *

Dev deniz feneri, yıllardır olmadığı kadar karanlıktı.

Burası normalde de korkulan bir yer olmasıyla ünlüydü ancak artık kimsesiz bırakılmıŐçasına karanlıktı. Asansör alıŐmıyordu. Gelen giden yoktu ve yemekler yenilenmiyordu. Kimsenin sesi çıkmıyordu. Karanlık ve terk edilmiŐ bir ormana dönmüŐtü.

Yan yana hücrelere konulmuŐ karı koca, birbirlerine yaslanıyor gibi sırtlarını aynı hizada, kendi duvarlarına

FENER ADASI MACERALARI

dayamışlardı. Birbirlerini duyamıyorlar, konuşmayı denemiyorlardı bile ancak ikisi de kafalarındaki huzursuzlukla boğulmak üzereydi.

Oğulları...

İki oğulları için de ne olup bittiğini bilmiyorlardı. Başlarına neler gelmişti? Hâlâ yaşıyorlar mıydı? Ne olursa olsun cesur ve maceracı olduklarına sevindikleri kadar, içlerinde koca bir taşla duruyorlardı. Başkan, onlarla beraber neredeyse elli kadar aileyi Dev Deniz Feneri'ne getirmişti. Onların suçu neydi bilmiyorlardı ama kendi adlarına iki isyankâr oğlun anne babası olmak olduğunun farkındaydılar. Yine de pişmanlık yoktu. Onları büyütebilecekleri en iyi şekilde büyüttüklerine inanıyorlardı. Sorgulayan iki kocaman adam olarak.

Birkaç dakika sonra fenerin sessizliği kulak tırmalayan metal kapının açılış sesiyle dağıldı. Kulak için neredeyse acı çektiren ses, o kadar uzun gelmişti ki, Bay Karzo ve eşi de ellerini istemsizce kulaklarına götürmüşlerdi. Aslında tüm odalar aynı şeyi yapmıştı. Kulakları tıkamaya çabalayan bir hareketle, avuçlarını kulaklarına bastırmışlardı. Ne kadar zaman almıştı bilmiyorlardı ama uzunca bir zaman ardından ilk kez açılmıştı o kapı.

On dakika sonra tek bir adım sesi vardı. Bu kadar büyük bir avluya ve yüksekliğe sahip olan fenerin içinde tek bir ses bile güçlü bir şekilde yankılanıyordu. Yine de karşı koridorda olduğunu anlamaları zor olmadı. Bay Karzo ayağa kalktı ve hücrenin dışını görmeye çalıştı. Sesi daha iyi anlamaya çalışıyordu. Kulağını kapıya dayadığında, bir anda tüm feneri inleyen bir sesle irkilip yere çöktü. Ateş edilmişti. Gözlerini kıstığını fark etme-

den beraberinde kaşlarını çattı. Neler oluyordu? Birkaç saniye sonra ikinci ateş sesi gelmişti.

Ayakkabının tabanda bıraktığı yankı gitgide yaklaşıyordu. Belli aralıklarla ateş sesi duyuluyor, sonra silah kendini kurşunla besliyor ve yeni bir tetik sesiyle yankı büyüyordu. Adımlar yaklaşıyordu. Bay Karzo endişeyle karısını düşündü.

Tüm bunlar düşündüklerinden daha ciddi bir sürece girdiklerinin kanıtıydı. Bu adada insan öldürülmezdi. Ama adadan daha önce kimse kaçmayı da başaramamıştı. Dönem, ilklerin yaşandığı bir dönem oluyordu.

* * *

Barut gözlerini atığında küçücük, sıcak bir odanın içindeydi. Etrafı incelemek için gücü yoktu ancak yatağının çok rahat olduğunu hissedebiliyordu. Boğazında bir his, onu rahatsız ediyordu. Tuzlu suyun yakan tadı, tüm göğsünü kaplamıştı sanki. Acıyordu ama tarif etmesi zor bir acı türüydü bu. Birkaç kere öksürdü, yine de çok yardımcı olmamıştı. Elini saçlarından geçirdi, ne olduğunu hatırlamıyordu. Bunun alışkanlık hâline dönüştüğünü düşündü. Hatırlamamak. Sürekli olarak hatırlamamak, kendi laneti gibiydi sanki. Yine de bu öncekinden farklıydı. Hatırlayabileceğini biliyordu sadece bunun için çok yorgun hissediyordu.

İçeri birinin girdiğini duyduğunda, yeniden uykuya dalmış olduğunu fark etti. Çok derine dalmamıştı, yine de ürpermesine neden olacak kadar derindi. Kapıdan giren kişiye önce görmedi ama sesini duydu.

– Uyanık mısın?

FENER ADASI MACERALARI

O kadar kibar bir sestî ki, Barut rahatladı. Başını salladı yavaşça. Konuşmayı denemişti ilk önce ancak başarısızdı. Hâlâ o tuzlu kaplamayı hissediyordu boğazında ve acı veriyordu.

– Ah, harika, üç gündür uyuyordun, korkmaya başlamıştım.

Önüne gelen yüz daha önce gördüğü birinin yüz hatlarını hatırlatıyordu. Çok zarifti. Kısacık kesilmiş gümüş rengi saçları, kafasının güzel şeklini ortaya çıkartıyordu. Gözlerini anlatmanın en iyi yolu onları göstermekti ancak yine de en basit şekliyle; her biri erik büyüklüğünde, kocaman ve bal doluydular sanki. Hipnoz edici bakışları vardı. Barut yutkunduktan sonra nihayet konuştu. Sesi çok farklı çıkıyordu, ses tellerinin içinde pürüzler var gibiydi.

– Kıvılcım...

Sadece bunu söyleyebilmişti ancak ikisi arasında da farklı bir hava oluşmuştu o an. Önündeki yüz durulmuştu, sakinleşti, endişelendi. Hatta birçok farklı hissi çeviriyordu mimiklerinde sanki.

– Evet, nasıl biliyorsun?

Yine çok kibar sormuştu ama aynı zamanda şüphelenmişti de. Barut yavaşça kendini doğrulmaya zorladı. Hafifçe yastığına yaslanır pozisyona gelmişti.

– Annenle tanışmıştık. Onun aynısısın. Sadece tahmin ettim.

Kıvılcım bu defa daha da şaşkın bir şekilde kaldırdı kaşlarını. Artık gözlerinde hafif nem de oluşmuştu. Duygusallık, bir anda akın ediyordu insana.